

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 921/2014

09.10.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ђ., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности и из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Д.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 3237/10 од 08.04.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1125/14 од 23.07.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 09.10.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 3237/10 од 08.04.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1125/14 од 23.07.2014. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К бр.3237/10 од 08.04.2014. године, окривљени Д.Ђ., оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 35.850,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећена је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак у смислу члана 258. ЗКП.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Кж1 1125/14 од 23.07.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Д.Ђ., а првостепену пресуду је потврдио.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Ђ., адвокат Д.М., због повреде закона из члана 485. став 1. и став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји

захтев за заштиту законитости, укине првостепену и другостепену пресуду, а предмет врати Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање или наведене пресуде преиначи и окривљеног „ослободи од кривице“.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног Д.Ђ. у захтеву за заштиту законитости истиче да је другостепени суд на штету окривљеног учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, тиме што је прекорачио оптужбу и то тако што је окривљеном приписао да поред наслаганих стабала није поставио кочиће као обезбеђење, што је квалификовао као општеопасну радњу, иако овог битног елемента бића кривичног дела нема у оптужном акту, нити је о томе расправљано у току поступка. Поступајући на наведени начин другостепени суд је, према наводима захтева, пресуду засновао на доказу на коме се пресуда не може заснивати, што је императивна норма прописана чланом 419. став 1. ЗКП, према којој се пресуда може заснивати само на доказима изведеним на главном претресу.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног неосновани, с обзиром на то да је чињенични опис кривичног дела дат у изреци правноснажне пресуде истоветан чињеничном опису кривичног дела који је наведен у диспозитиву оптужнице, па стога, а насупрот наводима захтева, првостепени суд у изреку пресуде није унео ниједан елемент кривичног дела који није био означен у диспозитиву оптужног акта, па ни то да окривљени поред наслаганих стабала није поставио кочиће као обезбеђење, већ је овакав навод изнет на страни 8, образложења првостепене пресуде и на страни 3, образложења другостепене пресуде, на који начин нижестепени судови нису учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, имајући у виду да је за оцену постојања објективног идентитета између оптужбе и пресуде релевантна изрека правноснажне пресуде, а не њено образложење.

Бранилац окривљеног, иако се у захтеву позива и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, није означио доказ на коме се по одредбама ЗКП, пресуда не може заснивати, па је Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног правноснажну пресуду побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП. Међутим, по оцени овог суда, наводима захтева да се доказима који су изведени на главном претресу доводи у сумњу закључак првостепеног и другостепеног суда, да је окривљени предметно кривично дело извршио са свесним нехатом, већ да окривљени, према чињеницама и околностима које су утврђене на главном претресу, није могао да буде свестан да својим радњама може изазвати конкретну опасност за живот и

тело људи и наступање тежих последица, те да је олако држао да до тога неће доћи, правноснажна пресуда се суштински побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог због којег окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, и члана 487. став 1. тач.2. и 3. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веслиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.